

Arrest

**nr. 75 380 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die loco advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 9 juli 2007 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 14 januari 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Tegen die beslissing stelde verzoekster op 21 januari 2008 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde de vluchtelingenstatus

en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 9.686 van 10 april 2008. Verzoekster kreeg op 23 april 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 11 september 2009 deed ze een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Verzoekster deed op 17 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 27 mei 2010 maakte ze bijkomende medische attesten over.

1.6. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 11 september 2009, werd op 20 september 2010 ongegrond bevonden.

1.7. Verzoekster deed op 25 november 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 22 november 2010, werd op 23 maart 2011 onontvankelijk bevonden.

1.9. Tegen die beslissing van 23 maart 2011 stelde verzoekster op 19 mei 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Die beslissing van 23 maart 2011 werd bij beslissing van 9 juni 2011 ingetrokken.

1.10. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, werd op 10 juni 2011 onontvankelijk bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.11. Verzoekster deed op 23 juni 2011 een aanvraag gezinshereniging bij toepassing van artikel 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde bij arrest nr. 65.139, van 26 juli 2011, de afstand van geding vast.

1.12. Op 3 augustus 2011 werd de aanvraag tot regularisatie van het verblijf onontvankelijk bevonden.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.06.2011 werd ingediend door :

[N.L.] [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2007 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, taalattesten Nederlands voorlegt, een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft en een attest inburgering voorlegt, zij een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de wettelijke samenwoning die betrokkene aangegaan is met Dhr. [T.N.J.] [...]; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene vrij het resultaat van haar aanvraag op basis van artikel 9ter af te wachten.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 14.04.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure — namelijk ongeveer 9 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, de schending van de beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het 'voorzichtigheidsbeginsel'.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe:

"Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. de motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn; "de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981, 1722). Luidens artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan een machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden bij de burgemeester van de plaats waar men verblijft, aangevraagd worden indien de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Op 22/11/2010 heeft verzoekster een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis ingediend. Als buitengewone omstandigheid haalde verzoekster de volgende elementen aan: Het feit dat ze het slachtoffer werd van een zware medische fout en dat ze hiervoor een behandeling volgt.

- Het feit dat ze een duurzame relatie heeft en wettelijk samenwoont met een persoon die gemachtigd werd tot verblijf van onbepaalde duur in België. In haar bestreden beslissing beweerde de verwerende partij ten onrechte, dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vormen.

De motivering van de verwerende partij hierbij is foutief. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert kunnen de door verzoekster aangehaalde elementen weldegelijk als buitengewone omstandigheden beschouwd worden. Met betrekking tot de medische elementen In haar aanvraag tot verblijfsmachtiging verwees verzoekster vooreerst naar haar medische problemen naar aanleiding van een medische fout. Dit werd in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging als volgt geformuleerd: Verzoekster is enkele maanden geleden het slachtoffer van een zware medische fout. Ze werd op 31/03/2010 geopereerd wegens hysterectomie. De chirurg heeft verkeerdelijk tijdens de operatie de linker ureter

geknipt. Dit werd enkele weken na de operatie vastgesteld. Op 10/05/2010 heeft een andere chirurg deze schade proberen te herstellen door een ureterre-implantatie te doen, Sedertdien wordt verzoekster regelmatig door een specialist gevolgd. Op 17/11/2009 heeft verzoekster een regularisatieaanvraag ingediend op grond van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Tot op heden heeft de dienst vreemdelingenzaken geen definitieve beslissing genomen. Gelet op de ernstige medische toestand van verzoekster kan men niet verwachten dat ze terug naar haar land van herkomst keert om aldaar een aanvraag in te dienen. Ter staving van deze verklaring legde verzoekster een medische attest van Dr. Josefien Béghin neer waarin de medische toestand van verzoekster beschreven werd. Uit het neergelegde medische attest blijkt duidelijk dat verzoekster medische problemen heeft die het onmogelijk maken om terug naar haar land van herkomst te keren teneinde haar regularisatieaanvraag aldaar in te dienen. In de bestreden beslissing wordt de preciaire gezondheidstoestand van verzoekster niet betwist. De authenticiteit en de geloofwaardigheid van het medische attest van de dokter van verzoekster worden evenmin in vraag gesteld. De verwerende partij beperkte zich echter door de verwijzen naar het onderscheid tussen het artikel 9 bis (personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden) en het artikel 9 ter (unieke procedure voor in België verblijvende personen met medische aandoeningen). Dit onderscheid zou volgens de verwerende partij voldoende zijn om met de medische argumenten van verzoekster geen rekening te houden. Het dient vooreerst opgemerkt te worden dat verzoekster een aanvraag op grond van artikel 9 bis indiende omdat ze van oordeel was dat er buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen om haar aanvraag vanuit Kameroen in te dienen. Deze aanvraag is geenszins gebaseerd op de medische problemen van verzoekster. De medische elementen die verzoekster aanhaalt betreffen elementen die haar verhinderen om haar aanvraag bij de Belgische diplomatische in haar land van herkomst in te dienen. Deze medische problemen worden hier dan louter en alleen als buitengewone omstandigheid ingeroepen. In haar bestreden beslissing verklaart de verwerende partij niet waarom de medische elementen (van verzoekster) geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen. De enige verklaring die men uit de motivering kan afleiden is dat een medisch argument een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9 bis nooit kan vormen. De volledige uitsluiting van de medische elementen in buitengewone omstandigheden kan nooit de bedoeling van de wetgever geweest zijn. De wetgever heeft weliswaar de mogelijkheid gecreëerd om geregulariseerd te worden om medische redenen, maar het betreft alleen ernstige medische problemen. Bovendien dient de aanvrager aan te tonen dat hij geen toegang kan krijgen tot de medische behandeling in zijn land van herkomst. De uitsluiting van alle medische (ernstig of niet, toegang tot behandeling of niet) argumenten van de buitengewone omstandigheden zou tot een absurde situatie kunnen leiden vermits alle medische toestanden niet door artikel 9 ter beschermd worden. Gelet op de onduidelijkheid van het motief en de uitsluiting van de medische argumenten van verzoekster, zonder deze aan de buitengewone omstandigheden te toetsen, dient men vast te stellen dat de verwerende partij de motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur alsmede de bepalingen van artikel 9 bis schendt. In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig”.

2.3. Verzoekster stelt samenvattend dat ze in haar aanvraag op 22 november 2010 de volgende buitengewone omstandigheden aanhaalde, namelijk dat zij het slachtoffer werd van een zware medische fout en dat ze een duurzame relatie heeft en wettelijk samenwoont met een persoon die gemachtigd werd tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk. Met betrekking tot haar medische toestand stelt ze dat in de bestreden beslissing haar preciaire gezondheidstoestand niet betwist wordt, dat uit het attest blijkt dat ze medische problemen heeft die het haar onmogelijk maken terug te keren naar het land van herkomst. Ze verwijt het bestuur in de bestreden beslissing niet te vermelden waarom de medische elementen geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen. Verzoekster vervolgt dat de volledige uitsluiting van de medische elementen in buitengewone omstandigheden nooit de bedoeling van de wetgever is geweest.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.5. In de motieven van de bestreden beslissing van 10 juni 2011 wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster geen buitengewone omstandigheid aantoonde die zou verantwoorden dat zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenmin in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.6. De medische argumenten van verzoekster werden wel degelijk in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing, doch er werd op gewezen dat deze medische elementen het voorwerp uitmaken van een afzonderlijke procedure die verzoekster bovendien heeft ingesteld:

"Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenes zoon; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene vrij het resultaat van haar aanvraag op basis van artikel 9ter af te wachten."

2.7. De verwijzing naar de ingediende aanvraag van 17 november 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet steunt op een correcte feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk van de het bestuur om erop te wijzen dat dit een afzonderlijke procedure is die afzonderlijk zal worden afgehandeld, nu de vreemdelingenwet zelf in een afzonderlijke procedure voorziet voor medische aanvragen (procedure volgens artikel 9ter van de vreemdelingenwet), die los staat van aanvragen om machtiging tot verblijf (procedure volgens artikel 9bis van de vreemdelingenwet).

2.8. Uit de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband heel duidelijk afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dient conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend te worden bij het bestuur. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende heeft, die verzoekster dient af te wachten.

2.9. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft : of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft : of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde Minister over een ruime appreciatiebevoegheid.

Het bestuur heeft, binnen de bevoegdheid die haar ter zake wettelijk toekomt, niet op kennelijk onredelijke wijze besloten tot de onontvankelijk van de aanvraag tot regularisatie van het verblijf.

2.9. Louter ten overvloede wordt opgemerkt dat uit het medische attest van verzoekster, waarop zij de aandacht vestigt in haar verzoekschrift, blijkt dat door haar geneesheer zelf positief geantwoord werd op de vraag of verzoekster kan reizen naar het land van herkomst.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC